ΕΤΟΣ Β'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 15 Ἰανουαρίου 1889 ΑΡΙΘ. 97

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καὶ πάλιν περὶ τῶν ὀρφανῶν. — Τύποι γυναικὸς ἐκ τῶν δραμάτων τοῦ Εὐριπίδου: Κρέουσα (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Ἀντωνοπούλου). — Διὰ τὰς νέας μητέρας. — Εἰς χειμωνιάτικο λουλοῦδι (ποίημα ὑπὸ κ. Παναγιώτας Λιούδη) — Ὀλυμπιακὴ ἔκθεσις καὶ ἐπιτροπὴ Κυριῶν. — Αἱ φιλόπτωχοι ἀδελφότητές μας. — Αἱ Γερμανίδες περὶ Ἑλληνίδων. — Διαθῆκαι ὑπὲρ τῶν ὡραίων (ὑπὸ κ. Στεφανίας Καρτγιαννοπούλου). — Γυναικεῖος κόσμος. — Ποικίλα. — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Γνωστοποίησις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ

Καὶ πάλιν ναί! διότι δὲν ὑπάρχουσιν ὑπάρξεις μᾶλλον ἄξιαι τῆς συμπαθείας πάσης γυναικός, ἢ αἱ ἀπόκληροι αὗται, αἱ εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ βίου πρὶν ἢ ζήσωσι πρὶν ἢ αἰσθανθῶσι στερούμεναι τῶν θωπειῶν, τῆς ἀγάπης, τοῦ θάλπους τῆς μητρικῆς στοργῆς.

Εἶναι ἡ ὀρφανὴ πτηνὸν ἄστεγον καὶ ἀπτέρυγον, ῥιγοῦν ἐν τῇ ὑπὸ κλυδόνων καὶ χαλαζῶν δονιζομένῃ φωλεᾷ, ἐξ ἧς ἁσπλάγχνως ἁρπάσθη τὸ φιλόστοργον τῶν γονέων ζεῦγος. Εἶναι κλόνος τρυφερὸς ἀποσπασθεὶς βιαίως τοῦ δένδρου καὶ ἀφεθεὶς εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνέμων καὶ μαύρων καταιγίδων. Καὶ εἶναι μέγας ὁ ἀριθμὸς τῶν δυστυχῶν τούτων θυμάτων, μέγας, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑπὲρ αὐτῶν διατιθέμενα μέσα. Τί εἶναι δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς πλείστας τῶν νήσων ἓν Ὀρφανοτροφεῖον θηλέων! Εὑρίσκουσιν ἄρα ἄσυλον ἐν αὐτῷ τὰ 5% τῶν κατ' ἔτος ἀπορφανιζομένων ἐν Ἑλλάδι κορῶν! Βεβαίως ὄχι. Ἀφοῦ μόνον 114 ὀρφανὰ ἐκπαιδεύονται ἐν τῷ εὐεργετικῷ τῶν Ἀθηνῶν καταστήματι, —οὗ τὴν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος λογοδοσίαν ἔχομεν ὑπ' ὄψει— οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι πολλαὶ ἑκατοντάδες τούτων πολλαχῶς ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῆς ἐνδείας μαστιζόμεναι κακῶς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καταλήγουσι τὸν βίον.

Ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης ὁρμηθεῖσαι ἐπεσκέφθημεν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο κατάστημα, ἵνα, ἐξετάζουσαι τὰ κατ' αὐτό, πεισθῶμεν ὅτι δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἡ ἐλάττωσις κατάσυνέπειαν τῶν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιπλανωμένων καὶ ἐν ἀπελπιστικῇ ἐνδείᾳ τὸν ἐπιούσιον αὐτῶν ἐπαιτούντων.

Τὰς ἐντυπώσεις μας ἐδημοσιεύσαμεν τότε ἐν ἐκτενεῖ περὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου καταστήματος μελέτῃ, εἰς ἣν ἁπαντῶν ἐν τῇ λογοδοσίᾳ του ὁ ἔφορος κ. Τυπάλδος Κοζάκης λέγει, ὅτι «κακῶς ἠννοήσαμεν τὸν σκοπὸν τῶν ἱδρυτῶν τοῦ καταστήματος τούτου, ἐὰν θεωρῶμεν εὐμαρῆ τὸν ἐν αὐτῷ βίον αὐτῶν, καὶ ἐὰν νομίζωμεν ὅτι ἡ τεχνικὴ μόρφωσις τῶν κορασίων δέον νὰ θεωρῆται ὁ σπουδαιότατος παράγων τοῦ προγράμματος τοῦ Ὀρφανοτροφείου». Παραθέτει δὲ καὶ ὁλόκληρον παράγραφον τοῦ ὑπὸ τῶν πρώτων ἱδρυτριῶν συνταχθέντος καταστατικοῦ, ἐν ᾧ ἀναφέρεται ὅτι «σκοπὸς τοῦ ὀρφανοτροφείου εἶναι νὰ μορφώσῃ *φρονίμους καὶ κοσμίας παρθένους, χρηστὰς οἰκοκυρὰς καὶ ἀγαθὰς εἰς τὴν κοινωνίαν γυναῖκας.*» Ὄπισθεν δὲ τούτου ὀχυρούμενος ὁ κ. Τ. Κοζάκης φρονεῖ ὅτι καὶ τὰ παρ' ἡμῶν γραφέντα ἀντέκρουσε καὶ τὸ πρὸς τὰς ὀρφανὰς ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ καθῆκον ἐπετέλεσε.

Ἂς μᾶς ἐπιτρέψῃ ἐντούτοις νὰ τῷ παρατηρήσωμεν ὅτι ἀπαιτεῖται καὶ ὅτι οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ καταστήσῃ κοσμίαν καὶ φρονίμην τὴν ἀθῶαν καὶ ἄπειρον κόρην τοῦ λαοῦ τὴν ἐξερχομένην ἐν ἐφηβικῇ ἡλικίᾳ τοῦ ἀσύλου τούτου, ὅσον ἡ ἐξασφάλισις τοῦ μέλλοντος αὐτῆς διὰ τῆς ἰδίας ἐργασίας, ἣν μόνη εἰδικὴ τεχνολογικὴ μόρφωσις δύναται νὰ παράσχῃ αὐτῇ. Ὅτι ἵνα αἱ κόραι αὗται γίνωσιν ἀγαθαὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ γυναῖκες, δέον νὰ γνωρίσωσιν αὐτὴν τὴν κοινωνίαν μὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας της, ὅπως ῥιπτόμεναι εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς δύνανται νὰ διακρίνωσιν τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ. Ὅτι ἵνα γίνωσι χρη-

σταὶ οἰκοκυραὶ αἱ πτωχαὶ αὗται καὶ ἐγκαταλελειμμέναι κόραι δέον νὰ ἐξοικειωθῶσι πρὸς τὴν πενίαν, νὰ σκληραγωγηθῶσι, νὰ ἐννοήσωσι τὴν θέσιν των, ἐξερχόμεναι δὲ, δυνηθῶσιν ἀρόβως νὰ ἀντιμετωπίσωσι πᾶσαν δυστυχίαν, χωρὶς νὰ διατρέχωσι τὸν κίνδυνον νὰ στερηθῶσι τῶν πολυτίμων τίτλων τῆς χρηστότητος, κοσμιότητος καὶ σωφροσύνης.

Ὁ κ. Ἔφορος ὁ μετὰ τόσης ἐπιμελείας παρακολουθῶν τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ πολιτισμοῦ, ὁ μετὰ τόσου ζήλου καὶ τόσων ἐπαχθῶν θυσιῶν περὶ τὴν ὑγιεινὴν τοῦ σωματος τῶν ὀρφανῶν μεριμνῶν, ἐὰν ὡς ἐκ τῆς ἐπιστήμης του δὲν περιεσπᾶτο ἀποκλειστικῶς εἰς τοῦτο, ἤθελε γνωρίσει ὅτι ἐν Εὐρώπῃ ἐπιδιώκεται σὺν τῇ ὑγιεινῇ καὶ ἡ πρακτικὴ καὶ τεχνολογικὴ εἰδικὴ μόρφωσις οὐχὶ μόνον τῶν ὀρφανῶν, ἀλλὰ καὶ πάσης κόρης ἐν οἱαδήποτε κοινωνικῇ τάξει, κἂν ἀνήκῃ αὕτη· ὅτι ἡ οἰκοκυρικὴ δὲν θεωρεῖται σήμερον ἐπαρκὲς ἐπάγγελμα διὰ τὰς ἀπόρους,αἵτινες πρὶν ἢ ἱδρύσωσιν οἶκον ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ τραφῶσιν, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἀπόρους συγγενεῖς συντηρήσωσι· ὅτι τέλος διὰ τῆς συστηματικῆς ἐργασίας καὶ μορφώσεως τῶν ὀρφανῶν, τοσαῦτα προσγίγνονται τοῖς ἀπανταχοῦ ὀρφανοτροφείοις κέρδη, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τούτων καὶ ἀνέτως συντηρῆται καὶ κατ' ἔτος αὐξάνεται.

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν τῶν περὶ τεχνικῆς τῶν ὀρφανῶν, μορφώσεως. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα δὲ τῆς εὐμαρείας, ὅπερ ὁ κ. Ἔφορος ἀδυνατεῖ νὰ παραδεχθῇ, παρατηροῦμεν αὐτῷ, ὅτι ἐὰν διὰ 114 ὀρφανὰς ἀπαιτῆται δαπάνη 77,223 δρ. ἐτησίως,—ἐξαιρουμένων τῶν δαπανῶν κατοικίας—ἐὰν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὀρφανῶν τούτων εἰσὶ προσκεκολημέναι 21 ἔμμισθοι καὶ ἐν τῷ καταστήματι συντηρούμεναι ὑπάλληλοι—ἤτοι ἀνὰ πέντε ὀρφαναὶ καὶ μία ὑπάλληλος ἔμμισθος—ἐὰν χιλιάδες δρ. ἐδαπανήθησαν πρὸς εἰσαγωγὴν τῶν νεωτέρων τῆς ὑγιεινῆς, παιδικῆς ἀνέσεως καὶ παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης συστημάτων, δὲν ἀποτελοῦσι δὲ πάντα ταῦτα εὐμάρειαν, τότε ἀληθῶς οἱ δημόσιοι τοῦ κράτους ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, οἱ συντηροῦντες δεκαμελῆ πολλάκις οἰκογένειαν μὲ εἰσόδημα 300 δρ. κατὰ μῆνα εἶναι ὀλιγαρκέστατοι, ἢ μᾶλλον στεροῦνται τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων, ἀφοῦ δι' ἕκαστον τῆς οἰκογενείας αὐτῶν μέλος ἀναλογοῦσι 30 δρ. κατὰ μῆνα, ἀντὶ τῶν 60 ἀναλογούντων διὰ πᾶσαν ὀρφανήν.

Παρατηροῦμεν δὲ πρὸς τὸν κ. ἔφορον, ὅτι οὐδόλως ἠδύναντο νὰ ἀδικηθῶσι τὰ ὀρφανὰ συντηρούμενα ὡς τὰ πλεῖστα παιδία τῆς μέσης παρ' ἡμῖν τάξεως, ἀντὶ δὲ τῶν ἑκατόν, διακόσια τοιαῦτα εὑρίσκουσιν ἄσυλον ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ὀρφανοτροφείου. Φρονοῦμεν ἐπίσης ὅτι ἔδει νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ κατάστημα τοῦτο νὰ εἰσαγάγῃ συστηματικῶς τὴν ἀνθοποιΐαν, πιλοποιΐαν καὶ τόσας ἄλλας τέχνας, δι' ὧν αἱ ὀρφαναὶ καὶ ἐν τῷ καταστήματι ἐργαζόμεναι ἤθελον αὐξάνει τοὺς πόρους αὐτοῦ, καὶ ἀποφοιτῶσαι ἐκεῖθεν ἤθελον ἐντίμως καὶ ἀξιοπρεπῶς προσποριζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Πλὴν τούτου δὲ τὸ μισθωτὸν προσωπικὸν, πλὴν τῆς διευθυντρίας καὶ τοῦ γραμματέως, ἔδει νὰ ἀντικατασταθῇ ἐκ τῶν μεγαλητέρων ὀρφανῶν, αἵτινες ἐναλλὰξ ἤθελον ἐνασχολεῖσθαι εἰς τὸ μαγειρεῖον, εἰς τὸ πλύσιμον, τὸ σιδήρωμα καὶ τὴν ἐν γένει καθαριότητα τοῦ καταστήματος, — ὡς πράττουσι τόσαι κόραι γνωστῶν οἴκων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν — ἀντὶ δὲ τῶν παρεχομένων μηνιαίων μισθῶν καὶ δαπανῶν ἠδύναντο νὰ εἰσαχθῶσι 50 τοὐλάχιστον ἔτι ἄπορα καὶ ἐγκαταλελειμμένα ὀρφανά.

Δυστυχῶς ὁ κύριος Ἔφορος θεωρεῖ τὴν ἐργασίαν ὡς τιμωρίαν κατάλληλον μόνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν κατέργων, διότι, λέγει, *δὲν δυνάμεθα νὰ μεταβάλωμεν τὸ ὀρφανοτροφεῖον εἰς τεχνολογικὸν κάτεργον*. Ἀντὶ δὲ τῶν ἄνω μεταρρυθμίσεων προτίθεται,ὡς πληροφορούμεθα, νὰ ἐργασθῇ μετὰ τῆς νῦν ἐπιτροπῆς πρὸς αὔξησιν τοῦ μισθωτοῦ προσωπικοῦ,προβὰς ἤδη καὶ εἰς ἐκλογὴν ὑποδιευθυντρίας, μισθοδοτουμένης μηνιαίως μὲ δρ. ἑκατόν. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. ἔφορος θέλει εὐαρεστηθῇ νὰ μᾶς γνωρίσῃ, ἐὰν τὸ καταστατικὸν τῆς ἑταιρίας ἐπιτρέπῃ τὴν πρόσληψιν ὑποδιευθυντρίας καὶ ἐὰν μόνον διὰ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ μέλλον τῶν ἀτυχῶν ὀρφανῶν δεικνύῃ τόσον σέβας πρὸς τοὺς τύπους, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν δὲ ἀπαιτήσεων τῶν μὲν ἢ τῶν δὲ καθίσταται αὐτοχειροτόνητος νομοθέτης τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου ἀσύλου ! Καὶ λέγομεν νομοθέτης διότι μόνη ἡ ἀντίρρησις τῆς τέως κ. Προέδρου, παρατηρησάσης τὸ ἔκνομον καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἐπιζήμιον τοῦ νέου διορισμοῦ ὑποδιευθυντρίας περιήγαγε τόν τε κ. ἔφορον καὶ τὰς αὐτῷ ὁμοφρονούσας κυρίας εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἀπογνώσεως, ὥστε πάντα ὅρον εὐπρεπείας νὰ λησμονήσωσι καὶ διὰ τῆς βιαίας καὶ ἀποτόμου συμπεριφορᾶς των τὴν παραίτησιν αὐτῆς προκαλέσωσι.

Ἐρωτῶμεν ἐπίσης τὸν κ. ἔφορον ἐὰν ἐν τῷ καταστατικῷ τῆς ἑταιρίας ἀναγράφωνται τὰ νέα συστήματα λουτήρων, ἱεριστήρων καὶ μηχανικῶν στεγνωστηρίων, ὑπὲρ ὧν τόσαι χιλιάδες δρ. ἔχουσι δαπανηθῆ, καθ' ὃν χρονον αἱ μαμόθρεπτοι καὶ ἄβραι θυγατέρες τῶν ἀριστοκρατικωτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἑλλάδος συντηροῦνται ὡς ὑπότροφοι ἐν πλουσίοις Παρθεναγωγείοις, ἅτινα οὐδέποτε οὔτε ὀβολὸν ἐδαπάνησαν ὑπὲρ τῶν ἄνω συσταμάτων. Ἐρωτῶμεν ἐπίσης τὸν σκοπὸν τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ συστήματος **Froebel**, ὑπὲρ τῶν θρανίων μόνον τοῦ ὁποίου ἐδαπανήθησαν 800 δρ. ἀφοῦ, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἴπομεν, νήπια δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ. Ἐρωτῶμεν ἐν τέλει πάντα εὐσυνείδητον ἄνθρωπον, ἐὰν φρονῇ ὅτι εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ διαφιλονικῆται μετὰ πείσματος καὶ ῥητῶς καταπολεμῆται ἡ εἰσαγωγὴ καὶ ἑνὸς μονον ἐπὶ πλέον ὀρφανοῦ, καθ' ὃν χρόνον τὰ ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν τούτων ὑπὸ τόσων φιλανθρώπων γενναίως χορηγούμενα ποσὰ οὕτω ἀφειδῶς, ἀσκόπως καὶ ἀπερισκέπτως δαπανῶνται !

ΤΥΠΟΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΕΚ ΤΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ
ΚΡΕΟΥΣΑ

Πᾶσαι καὶ πάντες γνωρίζομεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀνῆκον εἰς διαφόρους φυλὰς ὡς τῶν Ἰώνων, Δωριέων καὶ Ἀχαιῶν, ὀλίγα ὅμως ἐκ τῆς ἱστορίας μανθάνομεν περὶ τῶν ἱδρυτῶν τῶν φυλῶν τούτων.

Ὁ Εὐριπίδης ὅστις ἐζήτησε πάντοτε τὴν ὑπόθεσιν τῶν δραμάτων του ἐν ταῖς πηγαῖς τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ μυθολογίας μᾶς μανθάνει ἐκ τῆς τραγῳδίας αὐτοῦ *Ἴων* τὴν ἱστορίαν τῶν Ἰώνων,Ἀχαιῶν καὶ Δωριέων, ἀπεικονίζων ἐν ταὐτῷ τύπον γυναικός, οὐχὶ βεβαίως ἄμοιρον τῶν παθῶν ἐκείνων, ἃ ὁ μισογύνης ἀνὴρ ἠρέσκετο νὰ ἀναλύῃ καὶ χαρακτηρίζῃ ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῶν διαφόρων αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βίου τῶν γυναικῶν μελετῶν.

Ἡ Κρέουσα θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, καλὴ τὴν ὄψιν ἐγένετο ὅλως ἀκουσίως της ἀντικείμενον λατρείας τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐκ τοῦ ἔρωτος τούτου ἐγεννήθη κρύφα υἱός, ὃν ἡ δυστυχὴς ἐγκατέλειπεν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ θεοῦ Πανός, ἐντὸς μικροῦ κανίστρου, ὅπερ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ καὶ ὁ νεκρικὸς κράββατος τοῦ δυστυχοῦς νεογνοῦ.

Τῇ παρακλήσει τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ οὕτω σκληρῶς ἐγκαταλειφθὲν παιδίον μετηνέχθη παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν Δελφῶν, ὁπόθεν ἡ Πυθία ἔλαβεν αὐτό, ἀγνοοῦσα τὴν γέννησιν καὶ καταγωγήν του. Ἀνατραφεὶς δὲ ὁ παῖς παρ' αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἱερὰν ταύτην στέγην καὶ αὐξηθεὶς ἐγένετο θησαυροφύλαξ τοῦ ναοῦ τούτου.

Ἡ Κρέουσα ἐνυμφεύθη ἐν τούτοις μετὰ ἐγγονοῦ τινος τοῦ Διὸς ὀνόματι Ξούθου. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἡ Κρέουσα οὐδὲν ἀπέκτησε τέκνον, κατὰ τὸν Εὐριπίδη δέ, ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι πορεύονται πρὸς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ὁ μὲν Ξοῦθος, ἵνα μάθῃ ἐὰν θὰ ἀποκτήσῃ διάδοχον, ἡ δὲ Κρέουσα ἵνα, εἰ δυνατὸν, γνωρίσῃ παρὰ τοῦ μαντείου τὴν τύχην τοῦ ἐγκαταλειφθέντος τέκνου της. Παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ναοῦ ἡ Κρέουσα συνήντησε νεαρὸν ἱερέα, ὅστις ἑκουσίως καὶ ὡσεὶ ὑπὸ ἀνωτέρας ὠθούμενος δυνάμεως εἱλκύετο πρὸς αὐτήν. Αὕτη συμμετέχουσα τοῦ αἰσθήματος τούτου ζηλοτυπεῖ τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην γυναῖκα, ἥτις δικαιοῦται νὰ ὀνομάζηται μήτηρ τοῦ νέου ἱερέως.

Πλὴν ἡ πρὸς αὐτὸν συμπάθειά της μεταβάλλεται εἰς τρομερὸν μῖσος, ἀφ' ἧς στιγμῆς μανθάνει ὅτι ὁ σύζυγός της ἀποφασίζει κρύφα νὰ υἱοθετήσῃ τὸν ξένον ἐκεῖνον νέον, ὅστις θέλει καταστήσει αὐτὸν εὐτυχῆ, ἀντὶ ἐκείνου ὅστις παρ' αὐτῆς ὥρειλε νὰ γεννηθῇ. Καὶ ἀληθῶς τὸ μαντεῖον ἔχον ὑπ' ὄψει τοὺς δεσμούς, οἵτινες συνέδεον τὴν Κρέουσαν μετὰ τοῦ νέου ὑπέδειξεν εἰς τὸν Ξοῦθον, ὅτι τὸ τέκνον τοῦτο ἀνῆκε τῇ οἰκογενείᾳ, δικαιούμενον νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του ὑπὸ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ στέγην.Ὁ Ξοῦθος ὑπολαβὼν ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦν υἱός του ἔκ τινος τῶν γυναικῶν,μεθ' ὧν εἶχε γνωρισθῇ πρὸ τοῦ γάμου του, ἠθέλησε νὰ τηρήσῃ τοῦτο μυστικὸν ἀπὸ τῆς συζύγου, ἠπείλησε δὲ ποινῇ θανάτου τὰς δούλας καὶ δούλους αὐτοῦ, ἐὰν τὸ μυστικὸν αὐτοῦ ἀπεκαλύπτετο. Πλὴν αἱ δοῦλαι πιστότεραι πρὸς τὴν Κρέουσαν καὶ ἀγανακτοῦσαι διότι ὁ Ξοῦθος ἀπεράσισε νὰ ἀφήσῃ εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς παρεισάκτου ξένου τὸ σκῆπτρον, ὅπερ μόνον τέκνον γεννώμενον ὑπὸ τῆς συζύγου του ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἀνερχόμενον ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου, ἀπεκάλυψαν αὐτῇ τὸ μυστικὸν τοῦτο· εἰς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων θεραπόντων τοῦ πατρὸς αὐτῆς παρακινεῖ τὴν βασίλισσαν νὰ πυροπολήσῃ τὸν ναόν, ὅπως ἐν αὐτῷ καῇ καὶ ὁ νέος ἱερεύς. Ἡ βασίλισσα μεθ'ὅλην τὴν ὀργὴν, ἣν αἰσθάνεται κοχλάζουσαν εἰς τὰ στήθη αὐτῆς ἀδυνατεῖ νὰ προβῇ εἰς τοιοῦτον ἱερόσυλον διάβημα. Δὲν ἀποφασίζει πρὸς τούτοις νὰ δολοφονήσῃ τὸν σύζυγόν της, ὃν ἄλλοτε περιπαθῶς ἠγάπησε, καὶ εἰς ὃ ὑπὸ τῶν θεραπόντων της παρακινεῖται. Κατασκευάζει ὅμως θανατηφόρον φάρμακον, ὅπερ διατάττει τὸν συνένοχόν της θεράποντα νὰ ποτίσῃ πρὸς τὸν νέον Ἴωνα τὸν ὑπὸ τῆς συζύγου της υἱοθετηθέντα.

Τὸ φρικῶδες ἐν τούτοις σχέδιον αὐτῆς ἀνακαλύπτεται, καὶ οἱ τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν ἱερεῖς μετὰ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου καταδικάζουσιν αὐτὴν εἰς θάνατον. Καταδιωκομένη δὲ ὑπὸ τοῦ ἐναντίον της ἐξηρεθισμένου πλήθους ἡ Κρέουσα καταφεύγει εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πλὴν ὁ νέος Ἴων πνέων κατ' αὐτῆς μένεα καταδιώκει αὐτὴν καὶ ἐντὸς τούτου, τοῦ διὰ πάντα ἐγκληματίαν ἀσύλου, ἐνῷ δὲ προσπαθεῖ νὰ σύρῃ αὐτὴν ἐκτὸς τοῦ ναοῦ καὶ παραδώσῃ εἰς τὸν δήμιον, ἡ Πυθία παρουσιάζεται καὶ ἐγχειρίζουσα αὐτῷ τὸ κάνιστρον, ἐν ᾧ εὑρέθη μικρὸν βρέφος, ἐπιτάττει αὐτῷ νὰ ἀφήσῃ τὴν ἔνοχον καὶ μεταβῇ εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρός. Ὁ Ἴων ἐπαναβλέπων τὰ μόνα ἐνθύμια τῆς μητρός του, δακρύων ἀνελίσσει τὰς ἐν τῷ κανίστρῳ ταινίας, δι' ὧν ἡ μήτηρ εἶχε περιτυλλίξει τὸ σῶμά του.

Ἡ Κρέουσα βλέπουσα τὸ κάνιστρον ἀναγνωρίζει ἐκεῖνον, ὃν ἀπεπειράθη νὰ δολοφονήσῃ, ὡς υἱόν της, ζητεῖ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ, νὰ ἀναγνωρισθῇ παρ' αὐτοῦ. Ἐκεῖνος ὅμως δυσπιστῶν καὶ ἐκλαμβάνων τὴν συγκίνησίν της ὡς νέον κατ' αὐτοῦ τέχνασμα φεύγει μακρὰν τοῦ ναοῦ, ὅπου ἡ ἡ Κρέουσα ἀψηφοῦσα τὸν κίνδυνον τῆς ὑπὸ τῶν διωκτῶν της συλλήψεως καὶ θανατώσεως ἀκολουθεῖ αὐτόν. Τῇ βοηθείᾳ δὲ τῆς προστάτιδος τοῦ νέου θεᾶς Ἀθηνᾶς οὗτος ἀναγνωρίζει τὴν μητέρα του, παρ' ἧς μανθάνει ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ πλησίον τῆς ὁποίας ἡ διψῶσα μητρικῶν θωπειῶν υἱϊκὴ καρδία του ἀπολαμβάνει ἐν πλήρει ἀπολαύσει τὰ θέλγητρα τοῦ νέου αὐτοῦ βίου.

Ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ ἀποκαλύπτουσα αὐτῷ τὴν γέννησίν του τῷ προλέγει ὅτι ἔσται ὁ ἱδρυτὴς ἐνδόξου καὶ μεγάλης φυλῆς, ἥτις θὰ φέρῃ τὸ ὄνομά του, καὶ ἥτις ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμωμένη θέλει ἐπεκτείνει τοὺς λαμπροὺς καὶ πλουσίους κλάδους της πέραν τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ τῶν ἀνθοστεφῶν τῆς Ἀσίας παραλίων. Καὶ ἀληθῶς ἐκ τοῦ Ἴωνος τούτου κατάγονται οἱ Ἴωνες, ἐν οἷς καὶ ὁ μέγας Ὅμηρος, ἐκ τῶν μετέπειτα δὲ ὑπὸ τοῦ Ξούθου καὶ τῆς Κρεούσης γεννηθέντων υἱῶν Δώρου καὶ Ἀχαιοῦ οἱ Δωριεῖς καὶ Ἀχαιοί.

Πηνελόπη Ἀντωνοπούλου

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ὑπῆρξεν ἐπαχὴ ἐν Ἑλλάδι τε καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς ἀρχαίοις λαοῖς, καθ' ἣν ἡ ἔλλειψις τέκνων ἐθεωρεῖτο ὄνειδος, ἡ δὲ ἔγκυος γυνὴ ἦτο ἀντικείμενον γενικοῦ σεβασμοῦ, ἐξικνουμένου μέχρι θρησκευτικῆς λατρείας. Ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Σπάρτῃ ὁ καταφεύγων ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῆς ἐγκληματίας ἐσώζετο, διότι οὐδεμία ἀρχὴ ἠδύνατο νὰ παραβιάσῃ τὸ ἱερὸν τοῦτο ἄσυλον. Παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἐπετρέπετο αὐτῇ νὰ τρώγῃ χοίρινον κρέας, διὰ θανατικῆς δὲ ποινῆς ἐτιμωρεῖτο ἐκεῖνος, ὅστις ἐκφοβίζων ἢ κακοποιῶν αὐτὴν προεκάλει ἔκτρωσιν. Ὁ Λυκοῦργος ἀπέδιδε πρὸς τὴν κατὰ τὸν τοκετὸν θνήσκουσαν γυναῖκα τὰς αὐτὰς τιμάς, ἃς καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης πίπτοντας, ἥρωας, ἵδρυε δὲ αὐταῖς ἀνδριάντας καὶ τιμητικαῖς ἐκόσμει τὰς ἐπιταφίους πλάκας των γραφαῖς.

Ὁ Ἀπολλόνιος ἀναφέρει ὅτι ἐν τῷ βαφιλείῳ τῆς Πανονίας, (σήμερον Οὐγγαρίας) αἱ ἔγκυοι γυναῖκες ἦσαν ἀντικείμενον τόσης πατριωτικῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς, ὥστε ὁ συναντῶν αὐτὰς καθ' ὁδὸν — ἔστω καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτός — ὑπεχρεοῦτο νὰ τὰς συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ οἴκου των, ὅπως μή τι ἀπευκταῖον ἐπισυμβῇ αὐταῖς. Ἐν Ρώμῃ ἔνθα πάντες ὑπεχρεοῦντο

νὰ ἐγείρωνται καὶ ἀποκαλύπτωνται ὁσάκις διέβαινεν ὕπατός τις ἄρχων, μόνον αἱ ἔγκυοι γυναῖκες ἐξῃροῦντο τοῦ κανόνος τούτου, ὑπὸ φόβου μὴ ἡ ἀπότομος ἐξέγερσις ἐπενέγκῃ ἔκτρωσιν.

Σήμερον δὲ καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ πολιτισμὸς φαίνεται προαχθεὶς εἰς τὸν ἀνώτατον αὐτοῦ ὅρον, τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔθιμον, ὅπερ ἀπετέλεσε τὰς πρώτας ἐκπολιτιστικὰς τοῦ ἀνθρώπου βάσεις, τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς εἰς ὃν ἄξιον σεβασμοῦ ἀνυψώσεως τῆς γυναικός, τὸ ἀναγόμενον εἰς τὰ ὕψιστα τῶν πατριωτικῶν καθηκόντων καὶ εἰς τοὺς στοιχειώδεις ὅρους τῆς εὐκοσμίας καὶ ἠθικῆς ἐξέλειπε καθ' ὁλοκληρίαν, γυνὴ δὲ ἔγκυος οὐ μόνον μειδιάματα προκαλεῖ θεωμένη ἀνὰ τὰς ὁδούς, ἀλλὰ καὶ σκληρῶς πιέζει ἑαυτὴν διὰ τῶν σιδηρῶν τοῦ στηθοδέσμου ἐλασμάτων, ὅπως μὴ καταφανὴς ἡ θέσις αὐτῆς γένηται.

Τοῦτο δὲ διότι ὀλίγαι μητέρες κατανοοῦσιν ὅτι τὰ μητρικὰ αὐτῶν καθήκοντα ἄρχονται ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν αἰσθάνονται τὸ ἔμβρυον ἀναπάλλον ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτῶν, καὶ ὅτι ἡ μέλλουσα εὐεξία τοῦ τέκνου των ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διαίτης, εἰς ἣν ἡ μήτηρ ὑποβάλλεται φέρουσα τοῦτο ἐν αὐτῇ. Πόσα παιδία δὲν προσβάλλονται ὀλίγας μετὰ τὴν γέννησίν των ἡμέρας ὑπὸ τρομερῶν σπασμῶν, ἕνεκα τῆς πιέσεως ὃν ὁ ἐγκέφαλος αὐτῶν ὑπέστη κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην, ἢ γεννῶνται μετὰ χρονίων θανατηφόρων παθήσεων, ἐκ τῶν συμφορήσεων τοῦ αἵματος ἐν ὡρισμένοις ὀργάνοις, ὡς ἐκ τοῦ καθεστικοῦ βίου, ὃν διῆγεν ἡ μήτηρ ἔγκυος οὖσα. Ἡ εὐθύνη ὅθεν τῆς μελλούσης μητρὸς οὖσα μείζων ἢ τῆς ἤδη τοιαύτης, ἀνάγκη ὅπως αὐτή τε καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτὴν κατανοήσωσιν, ὅτι τὸ πρόγραμμα τοῦ βίου αὐτῆς δέον νὰ μεταβληθῇ καθ' ὁλοκληρίαν, ὑποβληθῇ δὲ εἰς πᾶσαν δίαιταν, ἥν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης καὶ ὑγιεινῆς, ἀπαιτεῖ σὺν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς εὐζωΐᾳ καὶ ἡ τοῦ μικροῦ ὑγιὴς ἀνάπτυξις.

ΕΙΣ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ὦ ! Τί καιρὸ ποῦ διάλεξες, λουλοῦδι, νὰ φυτρώσῃς,
Τώρα στὴ βυρχειμωνιὰ ποῦ στὰ βουνὰ γιονίζει ;
Δὲν ἐροβήθης ἔρημο, δὲν μπόρεσες νὰ νιώσῃς,
Πῶς σὲ ξηραίνει ὁ Βορριὰς ὅπου βαθειὰ βωΐζει ;

Ὦ ! Μὰ γιατί, λουλοῦδι μου, στὴ χειμωνιὰ νὰ ἀνθίσῃς ;
Δὲς ἄπ' τὰ δάση ἔπεσαν τὰ φύλλα μαραμένα,
Ἴσκιο ποῦ θαῦρῃς νὰ κρυφθῇς καὶ πάλι νὰ μυρίσῃς ;
Ποῦ θαῦρῃς μαῦρο σκέπασμα σὲ δένδρα χλωμιασμένα ;

Δὲν ἔβλεπες τὰ σύγνεφα καὶ τὸ βαρὺ χαλάζι ;
Ποῦ τυ πουλιὰ σὰν βλέπουνε κρύβονται μὲ λαχτάρα,
Θὰ σὲ μιράνῃ ἡ παγουνιὰ, θὰ σοῦ κοπῇ τὸ νάζι ;
Εἰς τὸ βαρὺ μπουμπουνιτὸ, στὴν ἄγρια ἀντάρα.

Κ' ἐγὼ λουλοῦδι σκιάζουμαι στὴ χειμωνιὰ μὴ σβύσω,
Τώρα στὰ χιόνια τὰ πολλὰ στὴ μπόρα τὴ μεγάλη,
Ἀχ ! πρὶν τὴν ἄνοιξι νὰ ἰδῶ τὸ θέρος νὰ γνωρίσω,
Θὰ μαρανθῇ ἡ νιότη μου στὴ μαύρη ἀνεμοζάλη . . .

Πύργῳ τῇ 7 Ἰανουαρίου 1889.

Παναγιώτας Γ. Λιούρδη.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ.

Παρὰ πολλῶν ἐγένοντο ἡμῖν παρατηρήσεις, διατὶ δὲν ἐγράψαμεν ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῶν γυναικείων ποικιλμάτων καὶ ἐν γένει ἐργοχείρων. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἁπλουστάτη. Πάντα τὰ ἐκτεθέντα ἦσαν τόσῳ ὡραῖα, τόσῳ τέλεια ἕκαστον εἰς τὸ εἶδός του, ὥστε καὶ ἐπὶ μῆνας ὅλους ἐὰν ἐγράφομεν, δὲν ἠθέλομεν κατορθώσει νὰ ἀπονείμωμεν ἑκάστῳ τούτων τὸν προσήκοντα ἔπαινον.

Οὐ μόνον δὲ ἡ πρωτεύουσα ἀντεπροσωπεύθη ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ πλουσίως καὶ δαψιλῶς, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀπώτατοι νῆσοι καὶ πᾶσα ξένη γῆς γωνία ὑπὸ ἑλληνίδων κατοικουμένη παρίστατο δι' ὡραίου χειροτεχνήματος, ἀπεικονίζοντος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κλασσικήν τινα εἰκόνα, ἢ ἀρχαίαν τοποθεσίαν ἢ ὀρχαϊκὸν σύμπλεγμα, σαφῶς ὑποδεικνύοντος ὅτι αἱ ἐν τῇ ξένῃ ἑλληνίδες καὶ ἐν τοῖς ἔργοις ἔτι, ἃ αἱ ἁπαλαὶ καὶ ἁβραὶ χεῖρες των ἐπεξεργαζονται ἐπικρατεῖ πάντοτε ἡ ἐν τῷ νῷ καὶ τῇ καρδίᾳ αὐτῶν ἀποτετυπωμένη ἱστορία τῆς πατρίδος, ἢ διάφοροι εἰκόνες ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας καὶ ἀρχαιολογίας. Οὕτως ἐθαυμάσαμεν ὡραιότατα ἐπεξεργασθὲν διὰ τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἐπὶ λευκοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος τὸν Παρθενῶνα ἐν φυσικωτάτῃ ἐπεικονίσει ἔργον τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ δεσποινίδος Κλεοπάτρας Ξενοκράτους. Ἐπίσης ὡραιοτάτην εἰκόνα εἰς φυσικὸν σχεδὸν μέγεθος, ἐκτεθεῖσαν παρὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ζαππείου Παρθεναγωγείου καὶ ἀπεικονίζουσαν τὸν σπαρακτικώτατον ἀποχωρισμὸν τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. Καὶ μυρία ἄλλα ὡς τὸ θαυμασίως ἐπεξειργασμένον ἑκατόφραγκον ἐκεῖνο, τόσα ὡραῖα λευκὰ ποικίλματα, ἐξ ὧν καὶ τὸ ἐκτάκτου τέχνης καὶ ὑπομονῆς κάλυμμα τῆς ἐκ Χαλκίδος κ. Χατσοπούλου, ἐν γένει δὲ πάντα ἀριστουργήματα, ὧν τὰ πλεῖστα μεγάλως ἠδικήθησαν ὡς ἐκ τῆς ἀστόχου τοποθετήσεως αὐτῶν.

Δυστυχῶς οἱ τὰ τῆς διαρρυθμίσεως τῆς ἐκθέσεως ἀναλαβόντες ἐσχημάτισαν καὶ Ἐπιτροπὴν Κυριῶν ἐπὶ ψιλῷ μόνον ὀνόματι—ὡς συμβαίνει διὰ πᾶσαν ἐντολὴν ἣν οἱ Κύριοι ἀναθέτουσι δῆθεν πρὸς κυρίας—χωρὶς νὰ ἐμπιστευθῶσιν αὐταῖς τὰ τῆς ταξινομήσεως τῶν γυναικείων ἔργων, ἀλλ' οὔτε ὡς πληροφορούμεθα, οὐδαμῶς προτίθενται νὰ ζητήσωσι τὴν συνεργασίαν ἢ τὴν γνώμην τῶν Κυριῶν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν βραβευθησομένων γυναικείων ἔργων. Ἐὰν τὸ τοιοῦτον ἔχῃ ἀληθείας, καὶ ἐὰν οἱ κύριοι σκοπῶσιν εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἐξευτελισμοῦ νὰ ὑποβιβάσωσι τὴν τῶν Κυριῶν επιτροπήν, ὥστε οὐδόλως νὰ συμβουλευθῶσι ταύτας κατὰ τὴν τῶν βραβείων ἀπονομήν, ἃς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ τοῖς ὑπομνήσωμεν ὅτι ἡ πρᾶξις των αὕτη χαρακτηρισθήσεται αὐθαίρετος, ἀποδεικνύουσα ἅπαξ ἔτι, ὅτι ὁ Ἕλλην μεθ' ὅλας τὰς ὑποκλίσεις, ἃς ἐσυνείθισε νὰ ποιῆται πρὸ τῆς γυναικός, κατὰ βάθος ὅμως εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός, ἐξαρτῶν τὰ πάντα ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ζητῶν τὴν ἰδίαν νὰ ἐπιβάλῃ γνώμην καὶ θέλησιν.

Δὲν πιστεύομεν ὅτι οἱ ἐν λογῳ Κύριοι ἠσχολήθησάν ποτε εἰδικῶς οὔτε εἰς τὴν ὑφαντικήν, οὔτε εἰς τὴν κοπτικήν, ραπτικὴν ἢ ποικιλτικήν, ὅπως παραστῇ ἀνάγκη τοῦ ἰδικοῦ των **veto** πρὸς ἐπίτευξιν δικαίας καὶ ὀρθῆς ἐκτιμήσεως τῶν βραβευθησομένων ἔργων, ἀλλ' οὔτε τὸ μονοπώλιον τῆς πανδημοσύνης θέλει τοῖς ἀφαιρεθῇ, ἐὰν αἱ κυρίαι, παρακαλούμεναι πρὸς τοῦτο, εὐαρεστηθῶσι νὰ συνεργασθῶσι μετ' αὐτῶν, ὅπως

συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ δικαίου καὶ τῆς καλλιτεχνίας καὶ καλαισθησίας ἐπιβαλλόμενα, ἀπονείμωσι τὸ προσῆκον γέρας εἰς ἔργα ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν γυναικεῖον κύκλον ἀναγόμενα.

ΑΙ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΙ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ ΜΑΣ

Θεατρικὴ παράστασις ὑπὲρ τῆς ἐν Ἀθήναις φιλοπτώχου ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν. Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως βλέπομεν ὅτι ἡ φιλόπτωχος ἀδελφότης τῶν Κυριῶν, πεισθεῖσα ὅτι αἱ παρατηρήσεις ἡμῶν περὶ συντόνου καὶ ἀποτελεσματικῆς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἐργασίας ἦσαν ὀρθόταται, εἰργάσθη παρὰ τῷ εὐγενεῖδρυτῇ τοῦ θεάτρου κ. Συγγρῷ, ὅπως ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιφυλαχθεῖσα δι' εὐεργετικὴν παράστασιν ἑσπερὶς διατεθῇ ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τούτου. Ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῆς προσπορίσεως τῶν χρημάτων τούτων ὁ ῥηθεὶς Σύλλογος θέλει δυνηθῆ πολλὰς πασχούσας οἰκογενείας νὰ συνδράμῃ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ἡ ἐκ τῆς εὐγενοῦς δὲ ταύτης πράξεως ἐπιπροστιθεμένη ταῖς Κυρίαις ἠθικὴ ἱκανοποίησις ἔσται πολὺ μείζων τῆς δυσανασχετήσεως, ἣν προὐξένησεν αὐταῖς τὸ ὑπὸ καθήκοντος δημοσιογραφικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ περὶ τοῦ Συλλόγου τούτου δημοσιευθὲν ἄρθρον μας.

Ἐν τῇ εὐμενεῖ ταύτῃ πράξει των αἱ κυρίαι ἕξουσι συνεργοὺς πάντα φιλάνθρωπον, ἀφοῦ μάλιστα τὸ παράδειγμα δίδεται πρῶτον παρ' αὐτῶν τῶν πτωχῶν ξένων ἠθοποιῶν, οἵτινες λίαν εὐγενῶς προσηνέχθησαν νὰ μέλψωσι δωρεὰν κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι καὶ οἱ οὐδέποτε πλησιάσαντες θέατρον θέλουσι προθύμως προσενέγκῃ τὸν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ὀβολόν των, διερχόμενοι ἄλλως τε ἑσπερίδα τερπνὴν καὶ ὑπὸ τῆς φιλανθρωπίας ηὐλογημένην.

Χωρὸς φιλοπτώχου Συλλόγου Πειραιῶς. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν Πειραιεῖ ὁ χορὸς τοῦ Συλλόγου τῶν φιλοπτώχων Κυριῶν ἐν τῷ δημαρχικῷ αὐτόσε καταστήματι. Δυστυχῶς μόνον δύο χιλ. δρ. εἰσεπράχθησαν, σχετικῶς ποσὸν ἐλάχιστον ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν χορῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους εἰσπραχθέντα ποσά, δι' ἃ μετὰ τόσου ζήλου αἱ τότε κυρίαι εἰργάσθησαν. Μετ' ἐκπλήξεως δὲ παρετηρήθη ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν χορευτριῶν ἦν σχετικῶς ἐλάχιστος, ἐν γένει δὲ μόνον ἑκατὸν περίπου πρόσωπα προσῆλθον εἰς τὸν χορὸν τοῦτον.

ΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἐν τῷ ἐν Γερμανίᾳ ἐκδιδομένῳ ὑπὸ κυριῶν γυναικείῳ περιοδικῷ Frauenberuf, οὗ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ τυγχάνωμεν ἀνταποκρίτριαι ἐνταῦθα ἐδημοσιεύθη κατ' αὐτὰς πραγματεία τις περὶ τῶν συγχρόνων Ἑλληνίδων γυναικῶν, παρά τινος κυρίας M. Appuhn ἐξ Ἀνοβέρου. Ἐπιφυλαττόμεναι νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἀποστελλομένην ἀπάντησιν ἡμῶν, μεταφέρομεν σήμερον ἀποσπάσματα τινα αὐτοῦ, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ ξέναι συγκρίνουσαι ἡμᾶς πρὸς τὰς γυναῖκας ἄλλων ἐθνῶν, τιθῆσιν εἰς μοῖραν ὅλως ὑποδεεστέραν καὶ ταπεινοτέραν ἐκείνων.

Καὶ πολλὰ μὲν τῶν παρὰ τῆς ἀξιοτίμου συναδέλφου ἀναγραφομένων τυγχάνουσιν ὅλως ἀνύπαρκτα, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι αἱ Ἑλληνίδες ὑποβάλλονται εἰς σωματικὰς καταπονήσεις καὶ ἐξαντλήσεις ὡς ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς θρησκείας ἐπιβαλλομένων αὐταῖς κανόνων, εἰς μακρὰς καὶ παρατεταμένας νηστείας, εἰς διηνεκῆ ἀργίαν ὡς ἐκ τῶν ἀπειροπληθῶν ἑορτῶν τῶν ἁγίων. Πλὴν τούτου ὅτι πᾶς ἄγαμος ξένος ἐρχόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα διατρέχει τὸν κίνδυνον ἑκὼν ἄκων νὰ νυμφευθῇ, τόσον οἱ ἀδελφοὶ γυναικῶν ἀγάμων μηχανεύονται πάντα τρόπον, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τοῦ δυσβαστάκτου φορτίου τῆς ἀγάμου ἀδελφῆς, ἧς ἕνεκα καὶ οὗτοι δὲν δύνανται νὰ νυμφευθῶσιν. Ὅτι αἱ Ἑλληνίδες ἄγαμοι μὲν ὑποβάλλονται εἰς καταπληκτικὸν περιορισμόν, οὐδέποτε ἐξεχόμεναι μόναι, ἀλλ' οὔτε μεταβαίνουσιν εἰς τὸν κόσμον ἢ δέονται, νυμφευόμεναι ὅμως ἀποκτῶσι σχετικήν τινα ἐλευθερίαν, δι' ὃ καὶ ἀπὸ τῆς μικρᾶς αὐτῶν ἡλικίας σκοπὸς τοῦ βίου των εἶναι ὁ γάμος, ὃν ἀντὶ πάσης θυσίας ἐπιδιώκουσι. Ὅτι αἱ ὕπανδροι κυρίαι ἀπὸ τοῦ Ζεῦ τῆς ἡλικίας των ἔτους ἀποκτῶσιν ἀηδῆ εὐσαρκίαν ὡς ἐκ τοῦ τρυφηλοῦ καὶ ἀναπαυτικοῦ βίου, ὃν διάγουσι, μὴ ἀσχολούμεναι οὔτε εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ἔτι αὐτὰς ἐνασχολήσεις, ἤτοι εἰς προετοιμασίαν δυσκόλων ὀρεκτικῶν, φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων, διότι οἱ Ἕλληνες εἶναι λιτοὶ καὶ ὀλιγαρκέστατοι. Ὅτι ὁ τύπος τῶν γυναικῶν πολὺ ἀπέχει τοῦ τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς, νεώταται δὲ ἔτι ἔχουσι τὸ δέρμα μαραμένον καὶ ἐρυτιδωμένον καὶ τὸ χρῶμα ἠφανισμένον ὡς ἐκ τῆς μεγάλης τῶν ψιμυθίων καταχρήσεως.

Ὅτι αἱ ἑσπερίδες καὶ αἱ συναναστροφαὶ ἡμῶν στεροῦνται πάσης πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν ἐνοχλήσεως, διότι αὗται προσφέρουσι στερεοτύπως κατὰ τὰ Ἀνατολικὰ ἔθιμα κύπελλον καφφέ, γλυκὺν πολτὸν ἐκ κυδωνίου ἢ οἱουδήποτε ἄλλου καρποῦ, καὶ συνηθέστερον λουκούμια. Ἐὰν αἱ ἑσπερίδες των παραταθῶσι πέραν τῆς ὡρισμένης ὥρας τότε προσφέρουσιν οἶνον Θηραϊκὸν μετὰ ξηρῶν καρπῶν· ὅτι πρὸς τούτοις πᾶσα γυνὴ ἄτεκνος θεωρεῖ ὄνειδος τὴν στειρότητά της κτλ.

Ταῦτα πάντα εἰσὶ βεβαίως ἀναριθῆ καὶ ὑποβιβάζουσι μεγάλως τὰς Ἑλληνίδας παρὰ τῆς γραψάσης κυρίας, ἥτις συνέλεξε βεβαίως τὰς περὶ ἡμῶν πληροφορίας της παρά τινος κυρίας διαμενούσης εἰς ἀπωτάτην τινὰ τῆς πρωτευούσης πολίχνην.

Ἀναγράφει ὅμως ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτῆς καὶ πικράς τινας ἀληθείας, αἵτινες δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μάθημα πρὸς τὰς κυρίας μας, ἰδίᾳ τῆς ἀνωτέρας τάξεως, περὶ ὧν λέγει. Αἱ κυρίαι τῆς ἀνωτέρας τάξεως οὐδὲν ἐκ τῶν ἐθνικῶν ἐθίμων καὶ παραδόσεων αὐτῶν τηροῦσι, ἠρνήθησαν δὲ διὰ παντὸς τὸ ἐθνικὸν αὐτῶν ἐνδυμα. Διὰ τὰ τέκνα αὐτῶν οὐδέποτε προσλαμβάνουσιν Ἑλληνίδα διδάσκαλον, ἃς περιφρονοῦσι ὡς καὶ πᾶσαν συμπολίτιδά των γυναῖκα, ἥτις δι' εὐγενοῦς. Ἔστω, πνευματικῆς τινὸς ἐνασχολήσεως κερδίζει τὴν ζωὴν αὐτῆς. Προτιμῶσι τὰς Ἐλβετίδας ἢ Γερμανίδας, πολλαὶ δὲ ἀποστέλλουσι τὰ τέκνα των, ἵνα διδαχθῶσι ξένην τινὰ γλῶσσαν εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς Γαλλίας ἢ Γερμανίας. Καὶ τροφοὺς ἔτι τῶν τέκνων των προτιμῶσι πάντοτε ξένας μᾶλλον ἢ Ἑλληνίδας, ἐκ παντὸς δὲ τρόπου ἀρέσκονται νὰ λησμονῶσι τὸ ἔθνος, εἰς ὃ ἀνήκουσι καὶ τὴν γλῶσσαν ἣν ὤφειλον νὰ ὁμιλῶσι.

Ἡ περικοπὴ αὕτη ἀπεικονίζει τόσον πιστῶς πλείστας κυρίας ἐκ τῶν τὰ πρῶτα παρ' ἡμῖν φερουσῶν, ἐνέχει δὲ καὶ ἐν εὐγλώττῳ σιωπῇ τοιαύτας καὶ τοσαύτας μομφάς, ὥστε πᾶν σχόλιον ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀποβαίνει ὅλως περιττόν. Εὐχόμεθα μόνον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα ταῖς ἐν λόγῳ Κυρίαις.

ΔΙΑΘΗΚΗ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ

Ὁ στρατηγὸς κόμης Μιράνδας, μέγας τῆς Ἱσπανίας εὐγενής, ἀποθανὼν ἐσχάτως εν Βαρκελώνῃ ἀφῆκε περιουσίαν ἀνερχομένην εἰς 4 ἑκατομμ. φρ. Διὰ διαθήκης του δὲ ἐγκαταλείπει ἅπασαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν πρὸς τας ὀρφανὰς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἱσπανικοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ μετάσχωσι αὐτῆς μόνον αἱ ὡραῖαι. Αἱ ἄσχημοι εἶναι ὁριστικῶς ἀποκεκλεισμέναι.

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο τῆς διαθήκης, ὁ στρατηγὸς λέγει: Κληροδοτῶ τὴν περιουσίαν μου μόνον πρὸς τὰς ὡραίας ὀρφανάς, διότι ἐκ πείρας γινώσκω, ὅτι ἡ καλλονὴ εἶναι δῶρον φυσικὸν λίαν ἐπικίνδυνον διὰ τὰς γυναῖκας, αἵτινες ὅσῳ ὡραιότεραι εἶναι, τόσῳ μᾶλλον καὶ ἄξιαι οἴκτου.

Ἀγνοοῦμεν ἂν αἱ ὡραῖαι ἀναγνώστριαι ἡμῖν εἶναι σύμφωνοι πρὸς τὴν γνώμην ταύτην τοῦ στρατηγοῦ, μετὰ πολλῆς δ' εὐχαριστήσεως θέλομεν δημοσιεύσει τὰς γνώμας αὐτῶν.

Καὶ ἐπειδὴ περὶ διαθηκῶν πρὸς ὡραίας ὁ λόγος ἀξία μνείας καὶ ἡ διαθήκη διασήμου Ἀγγλου μυλόρδου, κατόχου ἱκανῶν ἑκατομ. ἀγγλικῶν λιρῶν, ἃς ἐκληροδότησε πρὸς δεσποινίδα ὡραίαν, κάτοχον ἰδίᾳ ρινὸς Ἑλληνικωτάτης. Ἡ διαθήκη τοῦ ἀποθανόντος εἶχεν ὡς ἑξῆς: Παρακαλῶ τὴν δεσποινίδα Β. νὰ

ἀποδεχθῇ ἅπασαν τὴν περιουσίαν μου, ὡς μηδαμινὴν ἀμοιβὴν τῶν ἀπείρων ἀπολαύσεων καὶ στιγμῶν ὑπερτάτης εὐδαιμονίας, ἃς ἠσθάνθην ἐπὶ τρία ἔτη θαυμάζων καὶ ἐν σιγῇ λατρεύων τὴν ὡραιοτάτην καὶ κλασικὴν ρίνα της.

Μὴ ἀρκουμένη ἡ δεσποινὶς Β. εἰς τὰς ἐπισήμους τοῦ συμβολαιογράφου διαβεβαιώσεις, καὶ φοβουμένη κακήν τινα κατ' αὐτῆς συνομωσίαν, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν νεκρὸν τοῦ γενναιοδώρου αὐτῆς δωρητοῦ. Ὁδηγηθεῖσα δὲ εἰς τὸν νεκρικὸν ἐκείνου θάλαμον καὶ ῥίψασα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ, ἀνεφώνησε. Δέχομαι τὰ χάριν τῆς ῥινός μου προσφερόμενά μοι ἑκατομ. διότι ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν, ἡ ἀτυχὴς αὕτη βὶς ἐγένετο τὸ σκοπευτήριον τῶν βλεμμάτων τοῦ ἀτυχοῦς Ἄγγλου, ἧς τὰς διαστάσεις καὶ τὴν χάριν εἰς πᾶσαν γλῶσσαν ἔψαλλε ζῶν, νεκρὸς δὲ εἰς τὴν ὡραιοτέραν καὶ ποιητικωτέραν: *τὴν γλῶσσαν τοῦ χρυσοῦ.*

Στεφανία Καραγιανναπούλου.

Η ΓΥΝΗ ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XIX ΑΙΩΝΑ

Ἐπιστημονικὸν θέμα ἀναπτυχθὲν ὑπὸ τῆς κυρᾶς ἰατροῦ **κ. C. Schultse**

Ἱστορικὴ ἄποψις.

Τὸ ζήτημα τῆς γυναικός—ἰατροῦ δὲν ἐγεννήθη κατὰ τὸν αἰῶνα ἡμῶν.

Αἱ περὶ αὐτῆς δημοσιευθεῖσαι πραγματεῖαι καὶ ἐπιστημονικαὶ συζητήσεις εἰσὶ πολυπληθεῖς.

Ἡ γυνὴ ἰατρὸς ἤκμασε καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι πολλαὶ ἰατροὶ ἤκμασαν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀσκληπιαδῶν. Ἡ μήτηρ τοῦ Σωκράτους Φαιναρέτη διεκρίθη ὡς ἐπιστήμων μαῖα. Ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ δὲ ἱστορίᾳ γνωσταὶ εἶναι αἱ γυναῖκες «medicae».

Κατὰ τὸν μεσαίωνα αἱ ἐν Ἰταλίᾳ ἰατροὶ γυναῖκες ἀφίκοντο εἰς τὸ ἀπόγεων αὐτῶν. Ἐν τῷ πανεπιστημείῳ τοῦ Σαλέρμου πλῆθος πολὺ συνέρρεεν, ὅπως ἀκροᾶται τῶν μαθημάτων τῆς διασήμου ἰατροῦ καθηγητρίας κ. Τροτούλα. Ὁ διάσημος οἰκονομολόγος Ρώσσης, ἀναφέρει ἐν τῇ βιογραφίᾳ αὐτοῦ, ὅτι ἔσχεν συμφοιτητρίας ἐν τοῖς μαθήμασι τῆς ἰατρικῆς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς.

Ὡς ἐπισήμων πρακτικῶν ἐξάγεται κατὰ τὸ 1250 γυνή τις ἔλαβε πτυχίον ἰατρικῆς, ἥτις καὶ ἐθεράπευε τὸν Λουδοβίκον IX κατὰ τὴν σταυροφορίαν του. Ἐκ τῆς Βίβλου δὲ μανθάνομεν, ὅτι αἱ λεπτότεραι καὶ δυσκολώτεραι παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἐγχειρίσεις, ὡς ἡ περιτομή, ἐτελοῦντο παρὰ γυναικῶν ἰατρῶν.

Παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ Ἰνδοῖς, ὡς παρὰ τοῖς Σίναις καὶ Ὀθωμανοῖς, ἐν γένει δὲ παρὰ τοῖς Ἀνατολικοῖς λαοῖς, μόνον εἰς γυναῖκας ἰατροὺς ἐπιτρέπεται ἡ τῶν ἀσθενῶν γυναικῶν δίαιτα. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ μέχρι σήμερον ἐξάσκησις τῶν ἐμπειρικῶν γυναικῶν ἰατρῶν καὶ μαγισσῶν.

Ἵνα ἐπανέλθωμεν παρὰ τῇ ἐν Εὐρώπῃ ἰατρικῇ, ἀναφέραμεν ὅτι αἱ πυργαδέσποιναι ἐξήσκουν εἰς πάντα καιρὸν τὴν πρακτικὴν ἰατρικήν, καὶ ὁ Παρακέλσης αὐτός, ὅστις ἀπεδοκίμαζε τὴν ἰατρικὴν τῶν Ἀράβων καὶ ἐν γένει τῶν ἀρχαίων, ὁμολογεῖ ὅτι δὲν εἶχεν ἴδει πρακτικοὺς ἰατροὺς δοκιμωτέρους τῶν γυναικῶν ἐκείνων. Δὲν ἦτο δὲ ἀσύνηθές τι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ γυναῖκες ἰατροὶ ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ νόμος τοῦ 1411 ὁ κανονίζων τὸν στρατιωτικὸν ὀργανισμὸν περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς: «Ἀπαγορεύεται πρὸς πάντα χειρουργὸν ἢ γυναῖκα χειρουργὸν (**chirurgieune**) νὰ μετέρχηται τὴν ἐπιστήμην, πρὶν ἢ ὑποβληθῇ ἐνώπιον εἰδικῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἐξετάσεις τῆς χειρουργικῆς».

Τὰ ἀρχεῖα τοῦ Πανεπιστημείου τῆς Βολωνίας ἀναφέρουσι κατὰ τὸν XVI αἰῶνα τὴν Ἀλεξάνδραν **Gigliani** ὡς διάσημον ἀνατόμον, καὶ κατὰ τὸν **XVII** τὴν Μαρίαν Πετρατσίνα συγγραφέα διαφόρων συγγραμμάτων ἐπὶ τῆς φυσικῆς ἀνατροφῆς τῶν παίδων. Ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Ζαφύρα Περέτη, ἀφοῦ ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ χειρουργικῇ σχολῇ τῆς Βολωνίας, διωρίσθη γενικὴ ἐπιθεωρήτρὶς τῶν μαιῶν τῆς περιφερείας τοῦ νομοῦ Ἀγκῶνος. Ἐξοχότης ὑπῆρξε κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Ἄννα Μαντζολίνη, ἥτις ἀνεπλήρου τὸν πάσχοντα σύζυγόν της διάσημον ἀνατόμον, ἐν τῇ Πανεπιστημειακῇ αὐτοῦ ἕδρᾳ.

Ἡ ἐπιστημονικὴ δεινότης αὐτῆς καὶ αἱ ἀνακαλύψεις προὐκάλεσαν τὸν διορισμόν της ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μιλάνου. Ταύτην ἐπεσκέφθη κατὰ τὸ 1769 ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωσὴφ II, τοσοῦτον δὲ ἐθαύμασεν αὐτήν, ὥστε ἀπένειμεν αὐτῇ παράσημα καὶ πρωτοφανεῖς τιμάς. Κατὰ τὸν **XVII** αἰῶνα ἡ Ἱσπανὶς Ὀλίβα δὲ Σαβοῦκο συνέταξεν ἀξίαν λόγου πραγματείαν τῆς ἀνατομίας καὶ φυσιολογίας. Ἡ γερμανὶς Βαρβάρα Βαϊντρόουμπεν ἐδημοσίευσεν ἐγχειρίδιον ἰατρικῆς. Αἱ Ἀγγλίδες Ἄννα Οὐόλσεϊ καὶ Ἐλισάβετ δὲ Κάντ ἦσαν γνωσταὶ καὶ διάσημοι ἰατροί. (ἕπεται συνέχεια).

Καρολίνα Σχούλτς.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυνὴ ῥήτωρ. — Κατ' αὐτὰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τῶν «Ἡνωμένων Πολιτειῶν» ὅπερ εἶναι ἰσοβάθμιον πρὸς τὸν παρ' ἡμῖν «Ἄρειον Πάγον» ἐπέτρεψε πρὸς τὴν ἀντιπρόεδρον τοῦ φιλοπροόδου κομητάτου τῶν Κυριῶν νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ δικαστικῆς τινος ὑποθέσεως. Ἡ εἰς τὰς ῥητορικὰς δεινότητας τῆς κ. Ἄδας Βιτεμβένγερ παραχθεῖσα ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ἐνθουσιώδης. Πρὸ τῆς ἐν λόγῳ ῥήτορος, ὡμίλησαν πρό τινος ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ βήματος αἱ κ. κ. Μπέλα Λακβὼδ καὶ Λαύρα δὲ Τόρς Γάρδεν.

Δέκα ἀριστεύσασαι. — Κατὰ τὰς ἐν Ὀξφόρδῃ τελεσθείσας διπλωματικὰς ἐξετάσεις τοῦ ἀνωτάτου Πανεπιστημίου, μεταξὺ 40 ὑποψηφίων προσῆλθον 16 γυναῖκες πρὸς ἐξέτασιν. Τούτων αἱ δέκα ἔτυχον τοῦ βαθμοῦ *ἄριστα*, αἱ λοιπαὶ δὲ ἓξ τοῦ βαθμοῦ λίαν καλῶς.

Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν γυναικῶν. Κατὰ τὴν κατ' αὐτὰς συνελθοῦσαν ἐν Μαγχεστρίᾳ σύνοδον τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Γόρκης ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἐργατικὴν τάξιν εἶπε, ὅτι τὸ ζήτημα τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς βαίνει αἰσίως, καὶ ὅτι ἔχει πεποίθησιν ὅτι μετὰ εἴκοσιν ἔτη δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον τὰ μέχρι σήμερον ἐπικρατήσαντα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς μόνον προνόμια, ἀλλ' ὅτι πᾶσα εὐφυὴς καὶ νοήμων γυνὴ θὰ εὑρίσκηται ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀνδρὸς μοίρας.

Γυναῖκες ἐργαζόμεναι. Ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσι πλέον τῶν τριῶν ἑκατομμυρίων γυναῖκες ἐργαζόμεναι. Ἐξ αὐτῶν 600.000 εἰσὶ γεωργοί, 640,000 ὑπάλληλοι εἰς ἐργοστάσια, 530.000 πλύντριαι, 280,000 πιλοποιοί, 60,000 ῥάπτριαι, καὶ 690,000 ἔμποροι, διδασκάλισαι, τηλεγραφηταί, τυπογράφοι, βιβλιοπῶλαι καὶ τροφοί. Ὑπάρχουσι καὶ 2500 γυναῖκες ἐξασκοῦσαι τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Νέα Ἐφημερίς. Τὸ δημοφιλέστατον τοῦτο καὶ τερπνότατον ἡμερήσιον φύλλον, τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ ἐπὶ καλλιεπείᾳ δημοσιογράφου κ. Ἰωάννου Καμπούρογλου, ἤρξατο ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἐκδιδόμενον διπλοῦν, περιέχον ὕλην ποικιλωτάτην καὶ τερπνήν. Εἶναι τὸ εὐθηνότατον τῶν ἡμερησίων φύλλων, ἀφοῦ ἀντὶ 5 μόνον λεπτῶν ἔχετε καθ' ἑκάστην θησαυρὸν ὅλων εἰδήσεων, ἄρθρων, μελετῶν, ἐξ ἐκείνων, δι' ὧν ὁ δημοφιλὴς κ. Ι. Καμπούρογλους ἔχει ἤδη προσελκύσει τὴν συμπάθειαν πάντων τῶν ἀναγνωστῶν, ἰδιαίτατα δὲ τῶν ἀναγνωστριῶν αὐτοῦ.

Ἐφημερίς. Καὶ ἡ «Ἐφημερὶς» τὸ ἐπίσης ἄριστον τοῦτο φύλλον ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἤρξατο ἐκδιδόμενον εἰς μέγα σχῆμα, καὶ μετὰ πολλῶν καινοτομιῶν ἀνταξίων πρὸς τὰς προόδους, ἃς ὁ τύπος ἀπό τινος ἐποιήσατο ἐν Ἀθήναις.

Ἑλλάς. Ὑπὸ τοῦ ἐν Ὀλλανδίᾳ φιλελληνικοῦ Συλλόγου ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἀπὸ πρώτης Ἰανουαρίου ὡραιότατον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλλάς». Τὸ περιοδικὸν τοῦτο προώρισται νὰ συντελέσῃ εἰς διάδοσιν καὶ ἐπικράτησιν τῆς Νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης παρὰ τοῖς Εὐρωπαϊκοῖς ἔθνεσι, ὡς καὶ εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς ἐν τοῖς Εὐρωπαϊκοῖς γυμνασίοις καὶ Πανεπιστημείοις ἐσφαλμένως ἐπικρατησάσης προφορᾶς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς.

Τὸ πρῶτον τεῦχος περιέχει διάφορα ἄρθρα, μελέτας καὶ ποιήματα εἰς πέντε διαφόρους γλώσσας. Μετὰ πολλῆς δὲ εὐχαριστήσεως ἀναγγέλλομεν ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν διευθυντῶν αὐτοῦ προτάσσεται λογία φιλελληνὶς κυρία ἡ κ. Μ. Σουανσβίκ, ἥτις ὡραιότατα καὶ γλαφυρώτατα χειρίζεται τὸν κάλαμον, μετ' ἰδιαιτάτης δὲ ξενικῆς χάριτος γράφει τὴν νεοελληνικήν. Ἡ κυρία Σουανσβίκ εἶναι ἡ μόνη ἐκ τῶν ἐντῷ περιοδικῷ τούτῳ γραψάντων ξένων ἡ εἰς τὴν νεοελληνικὴν γράψασα τὴν βιογραφίαν καὶ τὸν θάνατον τοῦ διασήμου φιλέλληνος Ὀλλανδοῦ κ. C. Vosmaier, ὡς καὶ ὡραῖον καὶ τερπνὸν μυθάριον.

Ἐὰν ξένη κυρία τόσῳ φιλοτίμως μοχθῇ καὶ ἐργάζηται ὑπὲρ τῆς γλώσσης ἡμῶν, ποῖα ἄρα καθήκοντα ἐπιβάλλονται ἡμῖν ταῖς γνησίαις Ἑλληνίσαι! Ἐλπίζομεν ὅτι αἱ κυρίαι, πρὸς ἃς ἀπεστείλαμεν ἤδη κανονισμοὺς τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου τούτου, θέλουσι σπεύσει νὰ ἐγγραφῶσι μέλη αὐτοῦ, ἐν ταὐτῷ δὲ καὶ συνδρομήτριαι τοῦ περιοδικοῦ «Ἑλλάς» τοῦ τὸν εὐγενῆ ὑπὲρ τῆς γλώσσης ἡμῶν ἀγῶνα, τόσῳ ἐνθέρμως ἀγωνιζομένου.

Ἔκθεσις τῆς κρίσεως τοῦ δραματικοῦ ἀγῶνος τῆς Δ'. Ὀλυμπιάδος. Ἐξεδόθη ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου ἐπὶ ὡραίου χάρτου καλλιτεχνικώτατα τετυπωμένη ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Καμπούρογλου ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀθηνῶν «Ἔκθεσις τῆς κρίσεως τοῦ δραματικοῦ ἀγῶνος τῆς Δ'. Ὀλυμπιάδος». Οὐδὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν ἐπὶ τῆς κρίσεως ταύτης ἀφοῦ ζωηρότατος διατηρεῖται εἰσέτι ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ φιλομούσου ἀκροατηρίου τοῦ ἐπανειλημμένως ἐπευφημήσαντος τὸν ῥήτορα, καὶ μετ' ἀγάπης χαιρετήσαντος τὸν γεραρὸν Ὀλυμπονίκην.

Ἡ ἀλληλογραφία παρὰ τοῖς μικρασιανοῖς. Ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωακεὶμ Βλαβάνη ἐδημοσιεύθη δοκιμωτάτη μελέτη περὶ τῆς Ἀλληλογραφίας τῶν Μικρασιανῶν, ἀναγνωσθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ Παρνασσῷ. Ὁ κ. Βλαβάνης δοκιμώτατα ἀπό τι ος ἀσχολούμενος εἰς τὴν τόσῳ ἐνδιαφέρουσαν μελέτην τοῦ βίου καὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν Μικρασιανῶν Ἑλλήνων, θέλει βεβαίως σὺν τῷ χρόνῳ συντελέσει εἰς βελτίωσιν τῶν κακῶς κειμένων παρὰ τοῖς δούλοις τούτοις ἀδελφοῖς ἡμῶν.

Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. Ἐξεδόθη τὸ 14ον φυλλάδιον τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Α. Οἰκονόμου δημοσιευομένης «Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως». Πλὴν ἄλλων ἀξιοσημειώτων μελετῶν δημοσιεύεται καὶ ὡραιότατον ἀρθρίδιον περὶ παιδαγωγικῆς ἀξίας τῆς γυναικός.

REVUE BLEUE
Fondée en 1863.

— Sommaire du 12 Janvier 1889 —

L' election de Paris et M. Jacques, par V. Henry Fouquier — Belle soeur, Nouvelle par M. Maurice Jouannin. — La vérité sur la marine — Les forces navales à l' exterieur.

Il ya cent ans—Rapprochements et contrastes, M. Paul d' Estree Chronique theatrâle — Comédie française. Henri II et sa cour par M. Hugues Le Roux— Causerie littéraire — Grovelaude — Les gaités de l' année—Jean Bertheroy—Marie Madeleine—par M. Jules Lemaitre. Notes et imspressions, par M. Hector Pessard —Association des Dames françaises — Mme Coralie Caen, par M. Jacques Normand Essais et Notices—Une peinture de la vie hindoue dans le Zenanas— Bulletin. Chronique de la semaine. Revue bibliographique.

LES MATINÉES ESPAGNOLES
NOUVELLE REVUE INTERNATIONALE
XXe année

— Sommaire du 30 10bre 1888 —

Portrait de M. Tony Revillon

Le 5 Septembre 1885 au Sicge de Sebastopol General Lopez Domingues —Le Sus. Vasili Alecsandri —Mr Crispi et la politique exterieure de l' Italie *** —La grande Passion, roman. Mmes Georges de Peyrebrune et Marie Letizia de Rute — Le Peral—Patrocinio de Biedma—Le Pain benit de Noël—Edgard Troismaux—L' Empire Germanique et l' avenir de l' Espagne—Edmond Hippau—Le Parlement Espagnol—Louis de Rute—A propos de Prado Eusebio Blasco. La Politique Ignota—Lettre de Berlin — Pierre Bertrand — Courrier de Lisbonne Guiomar Torrequao—Chronique de Vienne F. Kohn Abrest —Poesie Rhapsodie des Larmes Tola Dorian —Paris au jour le jour Vicomte d' Allens—Chronique Internationale. M. R. Le Theatre Armand Silvestre. Bulletin financier — Chronique de l' Elegance—Bibliographie.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΙ

Καὶ ἔχει δίκαιον. Τὰ χρήματα ἅτινα εὑρέθησαν παρ' αὐτῷ ἦσαν βεβαίως παρακαταθήκη. Εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται νὰ εὕρωμεν τὸν παρακαταθέσαντα, τὸν ἐξομολογηθέντα. Δὲν ὑποπτεύσασα τινα; Ἡ μήτηρ σου ἐγνώριζε πολὺν κόσμον; ἐδέχετο ξένους:

Ὄχι, σχεδὸν κανένα. Τὸ τρομερώτερον εἶναι ὅτι ἐκ τῶν χρημάτων, ἅτινα εἶχεν ἡ μήτηρ μου, δὲν ἔλειπον ἢ αἱ δέκα πέντε χιλ. φρ. ἃς μοὶ εἶχε φέρει τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ Ὀνέζιμος, ὅπως πληρώσω τὸ πρὸς τὸν Δαρτουὰ ὀφειλόμενον ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου ποσόν.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Δαρτουὰ ἡ κόρη συνωφρυώθη. Εἰξεύρεις, προσέθηκεν, ὅτι ἡ κλοπὴ καὶ ἡ δολοφονία τῆς μητρός σου, ἡ σύλληψις καὶ ἡ πιθανὴ καταδίκη τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἡ ἀπώλειά σου ἐκείνη εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, τέλος πάντων τὸ συνομοτοῦν κατὰ τῆς εὐτυχίας μας, φαίνεται ἐξυπηρετοῦν κάλλιστα τὰ συμφέροντα τῶν δύο ἐκείνων ἐλεεινῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μετὰ τόσου ζήλου τὸν περὶ τῆς προικός μου ἀγῶνα ἀγωνίζονται.

Τοὺς ὑποπτεύσασι, Μαρέλλα, τοὺς κατηγορεῖς; Ὤ! ἐὰν ἐγνώριζόν τι!!

Ἡσυχία, εἶπεν ἐκείνη· ὁ Ὀνέζιμος εἶπεν ὅτι τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο δὲν τῷ ἀνῆκε, ἄρα ἐξωμολόγησέ τινα. Ἀνάγκη νὰ μάθωμεν ἐπιτηδείως ποῖοι οἱ συνήθεις πελάται τοῦ Ἀββᾶ. Δὲν μοὶ λέγεις ποῦ κατοικεῖ ὁ Πέτρος Δαρτουά; καὶ ποία εἶναι ἡ πλησιεστέρα πρὸς τὸν οἶκον του ἐκκλησία.

Ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ὦ θεέ μου! εἶπεν ὁ Γιλβέρτος φρίττων.

Ὁ Πέτρος Δαρτουὰ δὲν ἦτο ἐπιθανάτιος καὶ δὲν εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ προσελκύθῃ ὁ ἀδελφός σου, ὅπως ἐξομολογήσῃ αὐτόν; Ἄλλως τε δὲν ἐφάνησαν ἀναγνωρίζοντες ἀλλήλους τὴν ἑσπέραν ἐκείνην παρ' ἡμῖν! Εἰπέ με ἐγνωρίζοντο πρότερον;

Ὄχι, γνωρίζω καλῶς ὅτι ὁ ἀδελφός μου οὐδέποτε εἶχεν ἴδει αὐτὸν ποῦ. Ὦ!! Μαρέλλα, μὲ κάμνεις νὰ χάσω τὸν νοῦν μου· ὦ τὸν ἄτιμον!!

Μὴ σπεύδῃς, εἶπεν ἡ Μαρέλλα, διότι ὅλα αὐτὰ εἶναι ὑποθέσεις· πρέπει πρῶτον νὰ μάθωμεν ἐὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξωμολογήθη πρὸς τὸν ἀδελφόν σου ἢ οὔ! ἠρώτησας περὶ αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν σου μετὰ τὴν κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἀναχώρησίν σας ἐκ τοῦ οἴκου μας;

Ναί, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ.

Ἡ σιωπὴ αὕτη εἶναι ἡ πειστικωτέρα ἀπάντησις. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ Ὀνέζιμος θυσιάζεται, ὅπως σώσῃ τὸν δολοφόνον τῆς μητρός σου, ὑπείκων εἰς τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντά του. Δὲν σοὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι ἅγιος, ὅτι εἶναι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐρρίπτοντο εἰς τὴν πυρὰν ὑπὲρ μιᾶς ἰδέας των, ὑπὲρ μιᾶς ἀρχῆς.

LA GRANDE REVUE

PARAIT DEUX FOIS PAR MOIS.

Rue Halévy, 14, Paris.

SOMMAIRE DU NUMÉRO DU 10 JANVIER

Rosalie (Roman). Angelo Pechméja. Les grandes Figures. (Catherine II). Arsène Houssaye. L' Exellent Hommel L d' Ervieux. L' Ecole des Prefets. Paul d' Holmoys.

Poésies. { Armand Silvestre / Edmond Fazy.

Les Pètes à Bon Dieu. Alp. Karr. La Vie Russe.. Ivan Rienko. Chronique politique. . . . Alikofl Histoire au jour le jour. Alceste. Le Théâtre . . . . Montfleury. Le Carnet Parisien Baron de Spare. Bulletin Financier. . . . E. Pelard.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Σ. Κ. Β. Πειραιᾶ. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Σῶμα παρελθόντος ἔτους ἀποστέλλεται· ἡμερολόγιον παρελθόντος καὶ τρ. ἔτους ἀνὰ μίαν δρ Μετὰ βαρομετρικοῦ ἐξωφύλλου δρ. 2.—Καν Σ. Π. Χάσκιοῖ. Ἀπεστάλησαν 7 βαρομετρικὰ βεβαίως ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχωμεν τοιαύτην μελέτην, ἣν εὐχαρίστως θέλομεν δημοσιεύσει: γράφομεν. — Κον Γ. Χ. Ἰθάκην. Ἐλήφθησαν· ἡμερολόγια ἀποστέλλονται· φύλλα ἀπεστάλησαν ἤδη καὶ ἀδίκως παραπονεῖσθε.—Καν Θ. Κ. Πάτρας. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν πάντοτε τὰ ἴδια· ἀλλ' οὔτε νὰ ἀναμιγνυώμεθα εἰς τὰ οἰκογενειακὰ τῶν κ. κ. συνδρομητριῶν μας. Καν Ε. Μ Στενήμαχον. Δὲν εἴχομεν ἐνοήσει ὅτι ἐπρόκειτο καὶ περὶ ἁπλῶν. Ἀποστέλλονται. — Κον Ι. Σ. Τσεσμέ. Φρ. χρ. 11 ἀποστέλλετε ἡμῖν καὶ σᾶς ἐγγράφομεν εὐχαρίστως.—Καν Κ. Κ. Ἀθήνας. Ἐὰν εἶσθε πολὺ μελαγχρινή, οὔτε λευκόν, οὔτε κυανοῦν· κίτρινον ἢ κόκινον. Βεβαίως ἐκτετραχειλισμένον. ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἐπισήμου ἑσπερίδος. Οὐχὶ μαύρον.—Καν Αἰ. Κ. Κ) πολιν. Ἐνεγράφησαν. Ἐὰν ὁ κύριος ἶναι γέρων ὑμεῖς δὲ ὄχι πολὺ νέα μάλιστα Τὰ προδόρπια κατὰ τελευταῖον ρωσσικὸν ἔθιμον ἐν τῷ προεστιατορείῳ —Κον Θ. Θ. Λαγκάδια. Εἶναι τόσον δυσανάγνωστον τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, ὥστε ἀγνοοῦμεν ποῦ νὰ ἀποστείλωμεν τὸ φύλλον. — Καν Φ Ζ. Νικολάϊεφ. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν ἡμερολόγια ἀποστέλλονται. Κον Δ Κ Ἄργος. ἡμερ. βαρ. ποιήματα καὶ ἀρ. 19 ἀποστέλλονται. — Κον Γ. Κ. Κ. Καλαφάτ. Συνδρομηταὶ νέοι ἐνεγράφησαν καὶ ἡμερολόγια βαρ. ἀπεστάλησαν· μυρίας εὐχαριστίας. — Καν Π. Α. Ἰωάννινα. Ἀπεστείλαμεν τοῖς κ κ. Μ. καὶ Χ. Ζητήσατε δύο εἰς λ)σμόν μας —Κον Γ. Κ. Αἰ. Αὐλῶνα. Ἀπεστάλησαν δέκα.—Κον Α. Κ. Μασσαλίαν. Εἴμεθα εἰς τὰς διαταγάς σας πάντοτε· ἐγένοντο συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας· δὲν ἐγκρίνομεν τὰς πολλὰς γλώσσας διὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην καὶ ἰδίᾳ τὴν κατ' οἶκον πρόσληψιν δύο παιδαγωγῶν. Γράφομεν ἐν ἐκτάσει ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου Καὶ πάλιν μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ μέριμναν καὶ ἔνθερμον ὑποστήριξιν.— Κον Ε. Ο. Ἀλεξάνδρειαν. Συναλλαγματικὴ ἐλήφθη· μυρίας εὐχαριστίας.—Κον Π. Χ. Γαλάζιον. Ἀντευχόμεθα τὰ ἴδια. Τηλεγραφικῶς ζητηθέντα ἀπεστάλησαν Νέαι συνδρομήτριαι ἀνεγράφησαν. — Κον Κ. Α. Β. Γύθειον. Ἐλήφθησαν ἐγκαίρως· ἡμερολόγιον δ' ἀπεστάλη ἀπὸ 20 ἡμερῶν· ζητήσατε εἰς ταχυδρομεῖον αὐτόσε. — Κον Γ. Β. Σύρον. Νέαι ἐνεγράφησαν. Ἐλήφθησαν δρ. δέκα Γράφομεν. — Καν Σ. Δ Ζάκυνθον. Ἐὰν ἡ οἰκογένειά σας εὑρίσκηται εἰς διάστασιν δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ χορεύσητε μετ' αὐτοῦ. Ἀποποιεῖσθε. εὐγενῶς δικαιολογουμένη.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς καθαρίζονται αἱ κηλίδες πάχους ἢ ἐλαίου ἐπὶ τοῦ χάρτου. Ἀγοράζετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον ὀλίγην μαγνησίαν (magnesia usta) ἣν διαλύετε μεθ' ὕδατος. μέχρις οὗ κατασκευασθῇ ἀλοιφή. Διὰ ταύτης τῇ βοηθείᾳ λαβίδος ἐπιχρίετε τὴν ρυπωθεῖσαν ἐπιστολὴν ἢ φύλλον βιβλίου ἅμα δὲ ξηρανθῇ προστρίβετε διὰ καθαρᾶς τῶν ὀδόντων ψύκτρας.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σάπων ὠῶν δι' ἐσκασμένας χεῖρας καὶ πρόσωπα. Βράζετε ἐντὸς ὀλίγου ὕδατος ἐν τεμάχιον ἀγνοῦ λευκοῦ σάπωνος. μέχρις οὗ σχηματισθῇ γηλὸς ἀραιός· μετὰ τοῦτο προσθέτε τὸ κίτρινον δύο ὠῶν καὶ κόνιν ἀμύλου καὶ ἀναμιγνύετε προσθέτουσα πάντοτε ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω εἴδη μέχρις οὗ συμπυκνωθῶσι καὶ ἀποτελέσωσιν εἶδος σάπωνος, δι' οὗ πλύνετε καθ' ἑκάστην τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας. Διὰ τοῦ αὐτοῦ σάπωνος καθαρίζετε καὶ κηλίδας ἐπὶ λεπτῶν ὑφασμάτων.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται αἱ ὀλίγαι κ. κ. συνδρομήτριαι τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», αἱ καθυστεροῦσαι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρ. ἔ. νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἐντὸς τῆς ἁ. ἑβδομάδος τοῦ Ἰανουαρίου. Ἡ περαιτέρω ἀναβολὴ τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς ἀποβαίνει ἀσύγγνωστος.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης ἐκεῖναι, ὧν ἡ συνδρομὴ λήγει ἢ νὰ ἀνανεώσωσι πάραυτα αὐτὴν ἢ νὰ εἰδοποιήσωσιν ὅτι παραιτοῦνται, ὅπως διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. Ἐλπίζομεν ὅτι αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι κατανοοῦσαι τὸ δίκαιον τῶν ἄνω παρακλήσεών μας, θέλουσιν εὐαρεστηθῆ νὰ συμμορφωθῶσιν, ἀφοῦ ἄλλως περὶ τόσον εὐτελοῦς πρόκειται ποσοῦ.

Καὶ θυσιάζει εἰς τὸν φανατισμόν του τὴν τιμήν, τὴν ὑπόληψιν, τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας του. Καὶ μᾶς καθιστᾶ τόσον δυστυχεῖς, ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν ἑνὸς κακούργου!

Ἔχει δίκαιον. Κάμνει τὸ καθῆκόν του. Ἀλλ' εἰπέ μοι ἀκόμη· πόθεν ἡ μήτηρ σου εἶχε λάβει τὰ χρήματα ἅτινα τῇ ἐκλάπησαν;

Παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου της Γερβουά.

Ὅστις εἶναι καὶ συμβολαιογράφος τοῦ πατρός μου, καὶ παρ' ᾧ ἐργάζεται ὁ κ. Δουριὲ ὁ πιστὸς τοῦ Δαρτουᾶ.

Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος διεβίβασε τὸ ποσὸν τοῦτο πρὸς τὴν ἀτυχῆ μητέρα μου.

Ὅθεν, προσέθηκε βραδέως ἡ Μαρκέλλα, ὁ κ. Δουριὲ ἐγνώριζε τὴν ὕπαρξιν τοῦ ποσοῦ τούτου . . . . Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ μήτηρ σου εἶχεν αὐτὸ παρ' ἑαυτῇ . . . ἀφοῦ ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῇ τὸ ἔφερεν καὶ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, ἤτοι μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ μήτηρ σας ἐληστεύθη . . ἐδολοφονήθη! Καὶ ὁ Ἀρμάνδος οὗτος εἶναι ὁ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Πέτρου Δαρτουᾶ!

Ἀλλ' εἶναι αὐτοὶ οἱ φονεῖς! ἀνεφώνησεν ὁ Γιλβέρτος μὲ φωνὴν ἀγρίαν καὶ βραχνώδη.

Σιωπή! εἶπεν ἡ Μαρκέλα· διὰ τῶν παραφορῶν τίποτε δὲν γίνεται· πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν καὶ οὐχὶ νὰ ὀργιζόμεθα καὶ θορυβῶμεν . . . Μετὰ μίαν ὥραν θὰ λάβω ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου σαφεστέρας πληροφορίας. Πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω, εἶπεν· αὔριον ἴσως θὰ ἔχω νὰ σοὶ μεταδώσω νέας εἰδήσεις· ἀνάμεινόν με ἐδῶ, ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης τὴν 2αν ὥραν μ. μ.

Ὁ Γιλβέρτος ἠσπάσθη περιπαθῶς τὴν λευκὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ ἐπήδησε τῆς ἁμάξης, ὑπείκων εἰς παρακλητικὸν ἐκείνης νεῦμα. Ἡ Μαρκέλλα πάραυτα ἔδωκε χαμηλοφώνως διεύθυνσίν τινα πρὸς τὸν πιστὸν ἁμαξηλάτην της, ὅστις μαστίσας τοὺς ἵππους του εὑρέθη ἐντὸς 10 λεπτῶν παρὰ τὸν ναόν τοῦ . . .

Ἡ Μαρκέλλα κατῆλθε πρὸ λευκοῦ παρὰ τὸν ναὸν οἰκίσκου, οὗ ἔσυρε μετὰ νευρικῆς ἀνυπομονησίας τὸν κώδωνα; Γραῖα ὑπηρέτρια ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ, εἰσήγαγε δὲ τὴν νεαρὰν κόρην εἰς καθαρωτάτην μικρὰν αἴθουσαν, μεθ' ὃ μετέβη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἱερέα περὶ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης. Ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας τοῦ ἁγίου . . . . . ἦτο πεντηκοντούτης περίπου, ὑψηλός, εὐτραφής, μὲ παρειὰς εὐσάρκους, μὲ ῥίνα ἐρυθράν, μὲ γαστέρα προεξέχουσαν, τέλος ὡς ὅλοι οἱ καλοθρεμμένοι μοναχοί. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ βῆμα ταπεινόν, ὑπεκλίθη δὲ μετὰ πολλῆς εὐγενείας ἐνώπιον τῆς νεαρᾶς ἐπισκεπτρίας, τεθεὶς μετὰ μεγάλης προθυμίας εἰς τὰς διαταγάς αὐτῆς.

Πάτερ μου, ἐψιθύρισεν ἡ κόρη μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης, ἔχω ἀνάγκην τῆς εὐγενοῦς συνδρομῆς σας διὰ πληροφορίαν τινὰ μεγίστης σπουδαιότητος.

Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, κόρη μου, ἐπανέλαβεν ὁ ἱερεὺς μὲ τόνον φωνῆς γλυκύν.

Κύριε, προσέθηκεν ἡ κόρη, διστάζουσα, πρό τινος καιροῦ συγγενής μου τις ἔπασχε δεινῶς, εἰς τοιοῦτον μάλιστα σημεῖον . . . ὥστε ἐθεωρήθη ἀναπόφευκτος ἡ πρόσκλησις ἱερέως, ὅπως ἐξομολογήσῃ αὐτόν . . . .

(ἀκολουθεῖ)